

Nemere István

A fantasztikus nagyénéni

Jonatán Könyvmolyképző

N e m e r e I s t v á n

A FANTASZTIKUS NAGYNÉNI

Harmadik kiadás

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2011

A BOSZORKÁNY

Egy bizonyítvány keserves következményei • Nincsenek boszorkányok?
• *Öt óra öt perc: családi vihar • A csodajármű és utasa megérkezik •*
Az első este hármásban

Két hete várták már ezt a napot. A szombat és a vasárnap rettentő hosszúnak tűnt. Volt valamilyen feszültség a levegőben, úgy érezték a fiúk. Az egész házban ideges hangulat vibrált. Megpróbáltak elmene-külni előle, kimentek a kertbe, az öreg diófa alá, aztán vasárnap délután a padlásra. De a poros gerendák között, a meleg csendben is érezték, valami nincs rendben odalenn.

- Csak már holnap lenne! – sóhajtotta Csaba.
- Azt hiszed, holnap jobb lesz? – legyintett reménytelenül Huba.
- Az egész nyarunk el van rontva.
- Legalábbis ez a három hét, ami most jön. Persze, ami azt illeti... mi szúrtuk el.
- Csak szét ne robbantson az a fene nagy lelkifurdalás. Az embernek nem lehet mindenben színjeles bizonyítványa.
- Főleg, ha nem is tanul...
- ...eleget.
- Mert utál tanulni.

- Ki szeret?
- Télen még csak megy valahogy. De ahogy kitavaszdodik...
- Akkor annyi minden mást lehet csinálni.
- De azért ez nagy ütés volt. Ők elmennek Görögországba, mi meg itthon senyvedünk.
- Senyvedünk... – ismételte Csaba, a szó tetszett neki, ízlelgette.
- Senyvedünk...
- Azt a három hetet kibírták volna velünk.
- Még ha hármás-négyes a bizonyítványunk, akkor is – kesergett tovább Csaba.
- Nekem volt egy ötösöm is, el méltóztatott felejteni – így Huba. Ikertestvére nem válaszolt, hát csak néztek ki a padlásablakon. A háztól alig egy ugrásnyira volt a vasútállomás, a nyári alkonyatban megcsillant egy sínpár.
- Szívesen fürödtünk volna Marathónnál a tengerben – ábrándozott Huba. – Athénban is elmentünk volna velük mindenhová, meg Thesszalonikiben is...
- De nem kellünk nekik.
- Kegyetlen büntetés, mondhatom. Azért nem visznek magukkal, mert nem jobb a bizonyítványunk? Pedig lenne hely a kocsiiban.
- Így keseregtek még negyedórát, aztán megkordult a gyomruk, és leóvakodtak a száraz, nyikorgó falépcsőn. Apa a garázsban fényesítgette a Fiatot – utolsó ecsetvonások a Nagy Utazás előtt.
- Hozzatok egy kis vizet – mondta. Mivel keresztnév nem hangzott el, a parancs nem volt személyhez intézve, az ikrek álltak, határozatlanul egymásra pillantgatva. Végül Huba felkapta a vödört, elballagott a kerti csap felé. Csaba a garázsban maradt.
- Apa bajusza meg-megrezzent, mintha mondani akarna valamit. De hallgatott. Csaba megnézte az arcát, kitartóan, szemrehányó arckifejezéssel, hátha apja visszanéz. De apa csak tett-vett, pedig biztosan magán érezte fia tekintetét. A kezét is kiejtette a kezéből, olyan ideges lett. Szerencséjére jött Huba a vödörrel.

– Hol a szivacs?... – Apa sampont fröccsentett a vödörbe, megke-reste a szivacsot. Huba Csaba mellé állt, gyorsan elérte a helyzetet, ő is ugyanolyan szemrehányó tekintettel nézte apát. Apának egyre gyorsabban járt a keze, de a szandáljára öntötte a sampont, arcába fröccsent a víz, és megbotlott a vödörben.

– Mit álltok ott, mint a gyászhuszárok!... Irány a veranda, nézzétek meg, kész-e a vacsora!

Anya megterített. A nap már csak a tetőt világította be, a kert fái ár-nyékot vetettek a földre. Az utcán hangosan dübörgött el egy teherautó, az állomáson sűrű fütttyögések közepette tolatott két tehervonat.

– Temetési menet – súgta Csaba. Huba elérte, bólintott. Egy-más mögött vonultak be a hallba, szomorú, gyászos képpel. A kezüket egyetlen szó nélkül mosták meg a fürdőszobában, éppoly csendes, fáj-dalmas komorsággal meneteltek ki a verandára.

Anya rájuk pillantott, nagyot sóhajtva kérdezte:

– Miért neheztítek meg a dolgokat?

Az ikrek nem válaszoltak, bánatos ábrázattal foglalták el szokott helyüket az asztalnál, lesütötték szemüket, dacosan nézték az abroszt. Amint leves ömlött a tányérukba, egyszerre nyúltak kanalukhoz. Anya már nem szólt, csendesesen leült a fikusz mellé. Apa jött dörgő léptekkel, hangosan mosta a kezét, berobogott.

– No, gyászolunk, gyászolunk?... – csipkelődött. A két fiú ebben sem-mi vicceset nem talált; fájdalmas szemrehányással nézték a tányérjuk alján tarkálló zöldséget. – No, ne búsuljatok, hamar eltelik az a három hét...

– Görögben gyorsabban telne – Csaba nem állhatta meg, hogy itt hozzá ne fűzze véleményét apja vigasztalásához.

– Lehet – egyezett bele apa váratlanul, engedékenyen. – De meg kell ér-tenetek, hogy a bizonyítvány... a bizonyítvány... – elhallgatott, maga sem tudta, hogyan folytassa. Huba úgy érezte, most az ő „dobása” következik.

– Egy négyes bizonyítványért feszülten kell tanulni egész évben. De nem éri meg, mert hálából elrontják a nyarat is...

Apa már az asztalra akart csapni tenyerével – ez volt a szokása, ha a fiúk kihozták a sodrából –, de tekintete anya tekintetével találkozott, így aztán levegőbe emelt keze lassan, zavartan visszatért az abroszra, megragadta a kanalat.

– Értsétek meg – kezdte most anya halkán. – Nekünk is fáj, hogy nem vihetünk benneteket magunkkal. De apátok még félévkor megmondta: ha nincs ötös bizonyítvány, nem lesz Görögország sem. Így volt, nem?

Két szöszeke fej horgadt az asztal fölé, mintegy vezényszóra. Tudták, az ilyesmi meghatja anyjukat. Anya csakugyan apára pillantott, kéréllve-kérdezve: csakugyan nem lehetne tenni valamit?... Apa határozottan intett: késő már.

– Holnap utazunk – tette hozzá magyarázólag.

– Mi meg itt maradunk egy boszorkánnyal – ezt persze Csaba mondta –, akit ráadásul soha nem is láttunk.

– Képesek vagytok egy olyan vadidegenre bízni a gyerekeiteket – sorolta tovább a vádpontokat Huba –, akit még magatok sem láttatok soha...

– Mi az, hogy boszorkány? – nyugtalankodott apa. – Boszorkányok nincsenek. Ezt már megmondta az a király is, no, hogy is hívták...

– Könyves Kálmán – vágta rá Csaba. Huba a testvérére nézett, hihetetlenkedve mondta:

– Te még ezt is tudod? Pedig csak négyesed volt történelemből.

Apa elvörösödött. Súlyos csend támadt az asztalnál. Mint mindig – most is anya oldotta fel a feszültséget.

– Megígérhetjük a fiúknak, hogy jövő nyáron akkor is elvisszük őket, ha a bizonyítványuk négyes lesz?

Apa bólintott. Csaba kihúzta magát, győztek, gondolta. De Huba továbbra is csüggedten meredt maga elé. Ő mindig nehezebben bocsátott meg.

Anya összeszedte a tányérokat, kiment. A két fiú csendben ült. Huba elhatározta, megadja a kegyelemdöfést, amint édesanyja visszajön a konyhából. Anya hamarosan jött is, befőttestálakat helyezett a fiúk elé. Apa nem kapott, nem szerette a befőttet. Hallgatagon kanalaztak.

– Majd írunk – mondta apa.

- Színes képeslapokat – tette hozzá anyja.
- Mi meg olvassuk. – Csaba letette a kanalat, önkéntelenül is megnyalta ajkát; anya igen ízletes befőttet készített.
- Ha az az öregasszony egyáltalán megengedi – Huba hangja mintha a sírból jött volna.
- Mit gondoltok ti tulajdonképpen, kicsoda Amália néni? – szólt apa emelkedett hangon. – Anyátok rokona, pontosan a nagynénje. Az édesanyja húga... Igen rendes asszony, úgy mondják.
- Honnan tudják? – kérdezte ártatlan képpel Huba.
- Hogyhogy honnan tudják? – értetlenkedett apa.
- Honnan tudják, hogy rendes? – ismételte Huba. – Hiszen ti magatok mondtátok, hogy negyven éve nem járt Magyarországon.
- Csaba is rögtön „vette a lapot”.
- Kár, hogy oroszból is csak négyesünk volt – mondta nagy, világos szemét anyára emelve – meg németből is. De azért valahogy szót értünk majd a boszor... a nagynénéddel.
- A nagynéni nem tud oroszul – magyarázta anya türelmesen –, németül se nagyon. Argentínába vándorolt még a háború előtt, a szüleivel együtt. Még apátok sem volt akkor a világon, meg én sem.
- Hogy jön ez ide? – kérdezte apa értetlenül. – Az a lényeg, hogy rokonaink, ismerőseink közül senki sem ér rá ezekben a hetekben. Mások is júliusban veszik ki a szabadságukat... Így aztán kapóra jött Máli néni, aki a pesti rokonoknál szállt meg. Így neki is lesz hol laknia, meg rátok is vigyázhat egyúttal. Majd adunk neki pénzt az élelmézesetekre.
- Nemcsak levessel él az ember – bölcsekedett Csaba. Huba azonnal felvette a fonalat.
- Fagyalattal, stranddal, mozival is...
- Anyja elmosolyodott. Ma este először.
- Jól van, gyerekek. Minden rendben lesz, ne aggódjatok.
- Kis csend után újra Huba:
- Anya, mi az, hogy kivándorolt valaki?
- Csaba lecsapott:

– Batyuba csomagolta a hamuba sült pogácsát, és nekieredt a világnak. Ment, mendegélt, mint a mesében...

– A kivándorlás nem azt jelenti, hogy gyalog ment egészen Dél-Amerikáig – vetette közbe apa. Csabát igen elszórakoztatta a gondolat: gyalog Dél-Amerikába!

– Az óceán partján van egy tábla – fantáziált folyamatosan –, rajta a felirat: „Mély víz! Tovább csak úszóknak!”

– Ne marhászkodjatok! – apa hangja furcsán komolyra váltott. – Akoriban sok embernek nem volt munkája, egyszerűen nem volt mit enniük... Külföldön kerestek munkát, ezért vándoroltak ki.

Apa büszkén nézett körül, arcára volt írva: no, ezt megmagyaráztam. De anya úgy érezte, meg kell még nyugtatnia a fiúkat.

– Tegnap beszélünk telefonon Józsi bácsiékkal. Azt mondták, Amália néni jól beszél magyarul, és nincs semmi kifogása az ellen, hogy három hétig vigyázzon rátok.

Csend.

„De nekünk van ellene kifogásunk” – gondolta Csaba.

Aztán csak ültek a verandán, bele-belehallgatva az esti csendbe.

Éjjel felébredt Csaba. A szoba másik falánál Huba szuszogott ágyában. Az ablakon besütött a hold. A félhomályban Csaba felült, végignézett a szobán, és halkán mormolta maga elé:

– Holnap ilyenkor már a banya karmaiban leszünk...

A délelőtt és a kora délután csigalassúsággal telt el. A bőrröndök már ott álltak a kertkapu mellett. Apa kihajtott a kocsival a garázból, kezdte a berakodást. Anya szépítőszerait gyűjtötte be egy csikos kis táskába. A két fiú kedveszegetten kóválygott fel-alá a házban. A diófán hancuroztak a verebek, a vasútállomásról idehallatszott a vagonütközők csatogása. A napot időnként felhők takarták el.

– Este Józsi bácsiéknál alszunk – mondta apa, miután végzett a bőrröndök elhelyezésével. – Hamarosan indulnunk kell. Nem láttátok még a... az Amália nénit?

Nem látták. Pedig felváltva őrködtek a kapunál. Mintegy „véletlenül” járt arra hol Csaba, hol Huba. Ki-kipislogtak az utcára, hol a szokásos nyári forgalmon kívül semmi érdekeset sem láttak.

– Elfelejtettem megkérdezni, mivel jön a néni – idegeskedett apa.
– Lehet, hogy már megjött a vonattal, és ott ácsorog az állomáson?

– Hát szaladj át, nézd meg! – tanácsolta neki anya.

– És ha ott van, miről ismerem meg? – kesergett apa.

– Vasorra van – szaladt ki Huba száján.

– Görbe a háta, fogatlan, és szabad idejében rőzsét szed az erdőben
– kontrázott Csaba.

Apa rájuk meredt, majd legyintett, és elballagott az állomásra. Félóra múlva jött vissza. Egyedül.

– Nincs ott – jelentette röviden.

Az idő haladt, már öt óra volt. Anya készen állott, apa szintén, a Fiatról nem is beszélve. Csak a nagynéni nem volt sehol.

– Biztos, hogy ma kell jönnie? Így beszélted meg? – idegeskedett anya.

– Hát persze hogy így, hiszen nem vagyok hülye! – Apa homlokán fenyegető ránc jelent meg, arca kipirult. A fiúk meglapultak. Ahányszor eddig elhangzott ez a mondat: „Hiszen nem vagyok hülye!” – mindig kisebb családi vihar keletkezett. Csaba gyorsan a kapu felé húzódott, Huba érdeklődését pedig a Fiat egyik első kereke kötötte le. Elmélyülten tanulmányozta a gumiköpeny oldalán a rövidítéseket.

Anya mindennel végzett. Még elmagyarázta a fiúknak, mi hol található a hűtőszekrényben, hol találnak tiszta zoknit, fehérneműt. Aztán beült a kocsiba. Apa viszont felszólította csemetéit, hogy ne nyúljanak a villany- és vízórához, valamint értésükre adta, hogy a gáztűzhely, a villanybojler és az automata mosógép nem játékszer. Ezt követően egyre sebesebben járt fel-alá az autó és a kapu között, idegesen pattintgatva ujjával. Amióta leszokott a dohányzásról, állandóan pattogtatta az ujjait. Egyszer aztán megállt, tüntetően órájára pillantott.

– Öt óra elmúlt... Már sötét lesz, mire Pestre érünk! Tudod, hogy sötétben nem szeretek vezetni! – harsogta, ujját vádlón anyára szegezte, mintha ő lenne a hibás, hogy a néni nem jön. – Még öt percet várok!

„És itthagyd a gyerekeidet?” – akarta kérdezni anya, de jobbnak látta hallgatni. Gyorsan telt az idő. A kertkapunál Huba állt. A negyedik perc elteltével apa beült a kocsiba, fejét kidugta az ablakon.

– Nyissátok ki a kaput!

– El se búcsúzunk tőlük? – kérdezte anya halkán.

– Csak az utcára hajtok ki – morogta apa vöröslő arccal. A halántékán lüktetett egy ér.

Huba fülelt. Furcsa, zakatoló zajt hallott az utca végéről. „Fűrészgép vagy traktor” – gondolta. Akkor már Csaba is ott állt mellette.

– Kombájn vagy tank – vélte.

Huba fogadást akart ajánlani – a tét például az is lehetett volna, hogy aznap este ki mosogasson el –, de a zakatoló jármű éppen feltűnt a kanyarban. Feléjük közeledett.

– Mi a fene lehet ez? – hallották a hátuk mögött apjuk álmélkodó hangját. Észre sem vették, mikor szállt ki az autóból. Most már hárman álltak a kapuban, elkerekedett szemekkel. Apa még iménti haragjáról is megfeledkezett.

Az ismeretlen jármű lassan közeledett. Mögötte komoly füstfelleget hajtott a könnyű délutáni szellő. A szerkezet autóra hasonlított, legalábbis előlről. Két hatalmas reflektor düleedt szemként meredt elő a fekete karosszériából. Egykor krómozott, ma rozsdás díszlécek börtönablak-külsőt kölcsönöztek a motorháznak – elölnézetben. A régi autó vászonteteje fel volt nyitva. Valamikor kényelmes kis kocsik lehetett. Lényegében persze még most is az volt...

– Kicsi gyermek koromban láttam utoljára ilyen szerkentyűt – szaladt ki apa száján.

„Hát te is voltál gyerek?” – akarta kérdezni Csaba, de erre nem kerülhetett sor, mert az éktelen füstöt árasztó járgány lassított. A volánnál egy idősebb hölgy ült, kesztyűben vezetett.

– Osztrák rendszám tábla – mondta szakértően Huba.

– Még hozzá bécsi – tette hozzá Csaba a nagy fehér W betűre pillantva. – Valami unatkozó, gazdag öreglány!

– Azok szeretnek ilyen ósdi kocikkal járni! – kiabálták egymás fülébe a zajban. A furcsa szerkezet megállt a házuk előtt. A hölgy jól megnézte a kerítésen lógó házszámtáblát; az autó leállt a Fiat mellett. A nő kinyújtotta kezét, mutatoujja – mint egy pisztoly – egyenesen apára szegeződött.

– Ez a huszonháromas szám? – dörögte a nő mély hangon. Még az autó zakatolásán keresztül is hallották.

– Ez! – üvöltötte apa.

– No nézd, magyarul is tud... – csodálkozott Csaba, aztán rögtön egymásra néztek az ikrek. – Csak nem?...

– Németiek? – kiáltotta a nő.

– Igeen! – ezt már kórusban válaszolták. Anya kiszállt a Fiatból, álla leesett. Nem akart hinni a szemének.

A hölgy a járda mellé kormányozta a kocsit, leállította a motort. A hirtelen beálló csendben a Németi család megkönnyebbülten sóhajtott fel. Ezt a csöndet egy körfűrész csattogásához hasonló zörej szakította meg, az idegen nő behúzta a jármű-szörnyeteg kezifékjét.

– Akkor én tihozzátok jöttem, gyerekek! – mondta, és kiszállt. Hangja rezes volt, mozdulatai határozottak. A kocsi ajtaját erősen becsapta.

Hatvan körüli, alacsony asszony volt, enyhén őszülő hajjal. Kávébarna nadrágot, drapp színű pulóvert viselt. Fején a lenyugvó nap fényében vörösésbe játszó, ritkás haj meredezett borzasan, kendőt nem viselt a nyitott autóban sem. Kihúzta magát, mosolyféle jelent meg az arcán, lehúzta kesztyűjét. Átjött az úttesten, egyenesen anyához lépett.

– Szóval te vagy a Teri lánya... Szervusz!

– Kezét csókolom – pihegte anya teljesen megilletődve. Az asszony anyja mindkét kezét megszorította, jól megnézte a fiatal nőt jobbról-balról, és komolyan kihirdette az ítéletet.

– Szerencsére nem hasonlítasz rá. Csak vigyázz, el ne hízzál.

Apa már ott állt mellettük. Még mindig nem tért magához egészen. Amália most őt vette célba. Kezet nyújtott.

– Szervusz!... – Apának összeragadtak az ujjai, kínjában fél lábra állt. Erre nem számított. Hogy lehet ebben a nőben ennyi erő?

– Szóval te vagy a Csaba – mutatott Amália Hubára, majd Csabához fordult –, és te a Huba. Így van?

– Pontosan fordítva – felelte Csaba.

– De nem tesz semmit – tette hozzá Huba.

Kezet nyújtottak. Arcukon nem lehetett valami nagy öröm, mert a néni egy pillanatra fejükre tette a kezét, és csak ennyit mondott:

– Jól megleszünk egymással, fiúk!

Csabának ugyan voltak némi kétségei ez ügyben, főleg, amikor orrárt megcsapta a néni illata. Benzín, füst és parfümök illata keveredett össze gyógynövények és rovarirtó porok szagával. Mintha az egész nénit, úgy, ahogy volt, egy naftalinos szekrényből húzták volna elő, mielőtt autóba ültették.

– Már azt hittük, nem tetszik jönni – mondta apa.

– Én ne jöttem volna? – A néni egyik lábát feltette a kerítés lábazatára, zavartalanul nézegette szivárványszínű papucsba bújtatott lába fejét. – Egészen elszibbadtam a hosszú úton. Hogy itt mennyit kell nyomni a gázt!

– Argentínában nem? – kockáztatott meg egy kérdést anya.

– Ugyan! Olyan sík ott a terep, hogy nyugodtan téglát lehet tenni a gázpedálra. Van is mindenkinek egy téglá a kocsijában – a szeme vidáman csillant, nem tudták, igazat mond-e vagy tréfál. Apa órájára pillantott.

– Nekünk indulnunk kéne, hogy még világosan érjünk Pestre... – bizonytalankodott. Amália néni meglepő hangerővel reccsent rájuk:

– Akkor mire vártok, gyerekek? Be az autóba, és sipirc!

– Milyen szépen tetszik beszélni magyarul – jegyezte meg anya, már a Fiat felé ballagva.

– Már miért ne? – dohogott Amália, de nem bocsátkozott bővebb magyarázatokba. Ráförmedt apára. – Uracskám, búcsúzz el csemetéid-től, és meg se állj Pestig!

Anya pénzt adott a néninek a gyerekek élelmezésére, lelkére kötötte, hogy vigyázzon rájuk, aztán az ikrekhez lépett, búcsúzkodni. Csabának kissé elszorult a torka. Anya meleg karjai körülölelték a nyakát. Aztán apához lépett, lehajtott fejjel.

– No, ne haragudj, kisöreg – súgta fülébe apa. Csaba azonnal jobb kedvre derült, egy másodpercre apja széles melléhez simult.

A Fiat elindult. Apa visszaintett, aztán elkapta a volánt. Anya még akkor is integetett, amikor a kocsni elfordult a sarkon.

Ott maradtak hárman a kapu előtt. Huba szeretett volna a Fiat után szaladni, de csak állt, és valami nyomta a mellét. A következő pillanatban viszont mindenről megfeledkezett, mert valaki úgy hátba vágta, hogy csaknem elakadt a lélegzete.

– Úrficskám! – kiáltotta Amália néni. – Ne szomorkodj! Ugorj inkább, nyisd ki jobban a nagykaput!... Te meg – fordult Csabához – szaladj a garázshoz. Van garázsotok, ugye?

– Van – felelte Csaba, és egy kicsit távolabb lépett, mielőtt ő is kapna egy barátságos csapást a lapockái közé. – Ott a ház túlsó oldalán.

– No, akkor hozzuk Tivadart.

– Kicsodát? – Hubának csak ekkor jött meg a hangja.

– Tivadart – intett a néni a szörnyautó felé.

– Így hívják?

– Bizony, Tivadar névre hallgat ez a szeszélyes jószág – a néni felmászott az ülésre, kulcsot illesztett egy lyukba. Furcsa zörgés hallatszott, mintha valaki edényekkel teli zsákot dobott volna le egy toronyból. A zörej kétszer ismétlődött, aztán Tivadar egész testében reszketni kezdett, ide-oda dobálta a farát, pedig Amália néni még el sem indította. Hátralüktetve gyúlt az égre.

– Valami ég – akarta mondani Csaba, de abban a pillanatban az autó meglódult. Amália néni nagy ívben fordult keresztbe az úttesten. Szerencsére nem jött arra más jármű. Mikor Tivadar bedöccent az udvarra, valami Csaba lába elé zuhant. A pótkerék volt – közepén belecsavarozva

az osztrák rendszám tábla. Tivadar beszáguldott az udvarra, és füstfelleg közepette tűnt el a ház mögött. Csaba a pótkereket görgetve rohant utána. Még hallotta Huba kétségbeesett kiáltását.

A garázs elé érve csak annyit látott, hogy a néni kiszáll, és a kocsit elé guggol, valamit tanulmányoz.

– Semmi baj – emelkedett fel aztán –, még időben fékeztem.

Huba felvette apa kedvenc kaktuszát a földről – a jókora cserép súlya alatt ingadozva távozott a veranda felé. Menet közben súgta Csabának:

– Láttad azt a gyönyörű ívet, amit Tivadar az udvaron leírt? Három bokor dália lelte halálát a kerekek alatt.

Huba szeretett régies szavakat, kifejezéseket használni: sok történelmi regényt olvasott.

– Megint leesett?... – fogadta a néni a pótkereket cseppnyi csodálkozás nélkül. – Hegyeshalomtól Pestig átlag ötven kilométerenként előfordult, pedig erősen odadrótoztam...

Tivadar végre a garázsba került, a Fiat helyére. A fekete szörny még horkantott néhányszor, bűzös, fekete fellegeket okádott, aztán hirtelen elnémult.

– No, megjöttünk – Amália néni megveregette a kocsit oldalát, majd a fiúkhoz fordult.

– Úrficskáim, mozgolódjatok kicsit élénkebben, éhes vagyok. Megnézzük, drága szüleitek hagytak-e valamilyen táplálékot a három éhezőnek?

– Tele van a jégszekrény – tüsténkedett Csaba. A falhoz támasztotta a pótkereket, farmernadrágjába törölte kezét. – Menjünk be a házba. Megmutatjuk Amália néni szobáját.

– Igaz is – kapta fel a nagynéni az egyik bőrröndöt –, de mindenké előtt a fürdőszobát mutassátok meg. Ahogy régebben mondták: le kell mosnom magamról az út porát. Meleg víz van?

– Persze. Bojlerből – mondta Huba.

– Miből?

– Bojlerből – kerekedett el Huba szeme, megtorpant. – Nem tetszik tudni, mi az? Elektromos forróvíz-tároló a hivatalos magyar neve.

– Hát akkor beszéljünk magyarul – felelte Amália néni.

Az előszobában körülnézett.

– Nem rossz, nem rossz – csettintett nyelvével elismerően. – Egészen szép kis lakás.

Csaba rá akarta vágni: legalább olyan szép házak vannak erre felé is, mint Argentínában. De nem szólt.

A néni még kidugta fejét a fürdőszoba ajtaján.

– A teraszon terítsetek meg, fiúk.

Az ajtó becsukódott. Huba és Csaba némán bámultak egymásra, aztán kitört belőlük a felháborodás.

– Ekkora szemtelenséget!

– Hát mit képzelsz az öreglánny?

– Igaz, hosszú útról érkezett... – mondta elgondolkozva Csaba, és a konyhaszekrény felé oldalgott.

– Azt hiszi, mert Pestről idáig autózott, akkor már a lába előtt fogunk heverni? – Huba kivette a hűtőből a felvágottat, sajtot, túrót, mézet.

– Persze, ami azt illeti, Tivadarral nem lehetett olyan egyszerű az út. – Csaba kivitte a terítőt a verandára, feldobta az asztalra, elrendezte. Aztán visszajött a tányérokért.

– Akkor sem vagyunk a cselédjei! – morgott Huba. Vízet tett fel a gázra, teának.

– Igazság szerint neki kellene bennünket kiszolgálnia, mert mi még gyerekek vagyunk! – Csaba kistányérokot és teáscsészéket vett elő. Eszébe jutott: azért néha jó, ha az ember csak tizenkét éves, hivatkozhat még sanyarú gyermekkorára.

– Ónagysága, a vasorrú bába a forró vízben lubickol, míg mi itt szolgamunkát végzünk.

Tányérok, evőeszközök az asztalon.

– Szolga?... Rabszolgamunkát, én mondom neked!

A tea csak kitöltésre vár a kannában.

– Az embert mindig kihasználják!

Vajas kenyerek megkenve, zöldpaprika szeletekre vágva.

– Csak a robot, mindig csak a robot...

Elkészült a vacsora.

Csaba a fürdőszoba ajtajához lépett. Kicsit hallgatózott, aztán odaintette Hubát. Az iker lábujjhegyen lopózott közelebb. Fejük majdnem összeért.

– Csend van – lehelte Csaba.

– Hallom én is – súgta vissza Huba.

– Mit hallasz?

– Hát a csendet.

– Vagyis nem hallasz semmit.

– De te sem, akkor meg mit ugrálsz? Miről van szó?

– Azt mondom neked: belefulladt.

Hubának a homlokára szaladt a szemöldöke; a bal oldali. Ez nála a legnagyobb csodálkozás jele volt.

– A kádba?

– Naná, majd a szappantartóba.

Csaba elképzelte magának a dolgot. Mint egy krimi! Halott úszkál a kádban, apa, anya pedig elutaztak. Itt maradnak ők ketten a házban egy halottal... Megrázkódott. Tovább hallgatóztak.

– Én hallok valamit – súgta Huba.

– Mit?

Huba várt egy pillanatig, aztán óvatosan odébb lépett, mielőtt ki-
mondta, nehogy a néni is meghallja.

– Smirglizés zaját. A boszorkány a vasorrát csiszolgatja...

Hangtalanul nevettek, és visszairamodtak a konyhaajtóba. Csaba intett.

– Kórus!

Egymással szembeálltak, Csaba vezényelt:

– Kész a va-cso-ra-a-a-a! Kész a va-cso-ra-a!

Ilyenkor mindig Huba énekelte a magasabb hangot, Csaba a mélyeb-
bet. Életükben egyszer voltak templomban, kíváncsiságból. Ott hallottak
ilyen lépcsőzetesen lefelé ballagó, kissé elnyújtott végű dallamot. Azóta
mindig így jelezték a táplálkozás idejét. A „Va-cso-ra-a-a” helyett szük-
ség esetén „re-heg-ge-li”-t, vagy „e-he-bé-héd”-et is tudtak dalolni.

A fürdőszoba ajtaja kinyílt. A két fiú felkiáltott meglepődésében.

Amália néni égszínkék pongyolában állt a küszöbön. A pongyola alján körös-körül pirossal és feketével hímzett lovak vágattak, széles karimájú kalapban kackiás daliák ülték meg büszkén felvetett fejű, hát-só lábaikkal magasba rúgó paripáikat. Egy fültől fülig mosolyú, vékony bajszerű legény – nagy lófogakkal – jutott a pongyola szélesen kihajtott gallérjára is.

A néni egyetlen pillantással felmérte a hatást. Szemlátomást elégedetten telepedett az asztalhoz.

– Remekül tetszik kinézni... – nyögte ki végül Huba.

– Azt gondolod, Csaba? – mosolygott a néni.

– Huba vagyok, de mindegy.

– Igen? Sebaj. Szépen megterítettetek, meg vagyok elégedve veletek. Óh, sonka! Méz! – A néni felkapta a műanyag dobozt. – Tudjátok, hogy hiányzott ez nekem? Negyven éve nem ettem magyar akácmézet!

Erre nem lehetett mit mondani, a fiúk hallgatagon kenték kenyereiket. A néni egy ideig kezében forgatta a dobozt, a fény felé tartotta, gyönyörködött az aranyszínű folyadékban.

– Kihűl a tea – figyelmeztette Csaba.

– Köszönöm, Huba. Rögtön iszom.

Csaba már nem is helyesbítette a keresztnévét. Csak egy értő pillantást váltottak Hubával, aztán tányérjuk fölé hajoltak.

– Honnan tetszett szerezni Tivadart? – kérdezte később Csaba, két tekintélyes méretű sonkás szelet között.

– Bécsben szóta rám egy alak – felelte a néni, teáját kavargatva.

– Persze, akkor ki volt fényesítve, az egész jármű valahogy bizalomgerjesztőbb külsővel rendelkezett, szalonképesebbnek látszott, mint most. A motorja is aránylag szépen duruzsolt.

– Duruzsolt? – szaladt ki Huba száján. – Hiszen most zakatol, mint egy kombájn.

– Mint egy micsoda? – tette le hirtelen a kését Amália.

– Aratógép – fordította le a fiú a szót.

– Szóval cséplőgép – bólogatott Amália néni tudálékosan. – Egykor fiatalabb koromban falun laktam, arató- és cséplőgépeket is láttam. Miről is beszélünk? Ja igen, Tivadarról. Szóval egy sima képű kis ügynökökéle kóválygott naphosszat a szálloda körül. Tudjátok, hajóval jöttem Franciaországba, onnan vonattal Bécsbe. Gondoltam, megnézem a várost, mennyit változott negyven év alatt. Hát bizony, sokat... Akkor már kezdtem sejteni, hogy Pestre sem fogok ráismerni... Miről is beszélünk? Ja, a Tivadarról. Szóval harmadik napja voltam már Bécsben, amikor egyszerre csak odalépett hozzám a szállodában ez az ügynök, és kilenc tört nyelven kezdte ajánlgatni a használt autóit. Magyarul is gügyögött, de borzasztó rosszul. Hogy azt mondja, soha ilyen alkalom nem lesz több, végkiárúsítást rendez a cége, most eladnak minden kocsit, ő megtudta, hogy én Magyarországra készülök, van egy éppen nekem való autója...

– Autó? – legyintett Huba olyan utánozhatatlan mozdulattal, hogy a néni és Csaba is elnevettek magukat.

– No jó, tudom én, hogy becsaptak – bölintott Amália néni –, nemegyszer előfordult már az életben... A fickó még próbaútra is elvitt a kocsival. Azt mondta, ez most a divat, mindenki, aki egy kicsit is ad magára, régi kocsival jár. Addig-addig beszélt, míg megvettem. Igaz, a próbaúton – nem tudom, hogyan csinálhatta – a motor is csendes volt, és az egész jármű kifogástalanul működött.

– Vannak trükkjeik, mint régen a lókupeceknek – mondta Huba, és megkente a harmadik szelet kenyeret. Amália néni jót harapott a kemény retekéből.

– Nincsenek műfogai – súgta Csaba.

– Valódi mind – bölintott Amália nyugodtan. Aztán a fiúkra emelte mélybarna szemét, hamiskás mosollyal fűzte hozzá. – Nemcsak a fogam, a fülem is jó még.

Csaba elszégyellte magát. Huba már nem mert szólni, ujjával rajzolta Csaba elé az asztalra:

1:0 A NÉNINEK.

– Szóval miről is beszéltünk? Ja, Tivadarról... Az első napon még rendesen viselkedett. Az ügynököt viszont többet nem láttam a szálloda körül; lehet, csakugyan felszámolta az üzletet... Röviden összefoglalva: tíz napja enyém ez a gépcsoda, de eddig kétszer kellett szerelőhöz vinni, háromszor gumit cserélni, tizenhétszer esett le menet közben a pótkerék, kétszer nem fogott a fék, aminek következtében egyszer százhatvan tojás árát kellett megtérítenem.

– Tessék? – kapta fel fejét a két fiú. – Százhatvan tojás?

– Annyi volt egy kézikocsin, amelyiket egy mellékutcából tolt ki valaki éppen elé, vagyis Tivadar elé... És épp akkor nem fogott a fék.

A vacsora végén Amália néni váratlanul azt kérdezte:

– No és hogyan képzelétek el ezt a három hetet, fiúk?

Súlyos csend állt be. Az ikerk zavartan pillantottak egymásra. Aztán Huba emberelte meg magát.

– Ezt komolyan tetszett gondolni?

– Mit?

– Hát hogy... mit tervezünk mi... Azt hittük, ez senkit sem érdekel.

– Miért ne érdekelne? – csodálkozott a néni. Hátradőlt a székén, mellén a pongyola lófogú cowboya mintha még szélesebben vigyorgott volna. – Hiszen a ti vakációtokról van szó, nem?

Az ikerk nem akartak hinni a fülüknek. Jókedvre derülten pillogtak egymás felé.

– Hát ami azt illeti... – kezdte Csaba.

– Volt néhány elképzelésünk – folytatta szokásuk szerint a megkezdett mondatot a másik iker.

– Van itt egy strand...

– Futballpálya, két utcával odébb...

– Két jó filmet játszanak a héten...

A néni csak nézett és mosolygott. Amikor a fiúk felsorolásuk végére értek, ő is hallgatott egy percig. A vasútállomásra utközök csattogása hallatszott.

– Hát ez nem sok – foglalta össze végül. – Azt hiszem, egészen jól éreznétek magatokat enélkül is.

A fiúk lehorgadt fejfel ültek. Gyászos hangulat szakadt rájuk. Szóval a néni sehová sem engedi el őket?

– Tudunk ám vigyázni magunkra.

– Eddig még egyikünk sem fulladt bele a strand vizébe.

– Mint a mellékelt ábra mutatja.

– Lábunkat sem törtük foci közben.

Amália néni megint csak mosolygott. A fiúk csak úgy a szemöldökük alól pillantgattak rá, durcás arccal.

– És ahhoz mit szólnátok, ha itt hagynánk ezt az unalmas városkát, s egy ideig ide-oda utazgatnánk az országban?

Csabának megdobbant a szíve. Huba azt hitte, nem jól hall. Aztán kiáltozásban törtek ki.

– Amália néni!

– Ez igaz?!

– Komolyan tetszett gondolni?

– Tivadarral megyünk?!

A mosogatásnál egymás kezéből kapkodták ki a tányérok. Még jó, hogy csak kettőt törtek el. A néni közben osztályozta a hűtőszekrény tartalmát.

– Ezt megesszük reggel... Ezeket magunkkal visszük.

– Hát már holnap indulunk? – kérdezte Huba.

– Persze. Mire várjunk? – válaszolt kérdéssel a néni, felnézett a fiúkra. – Ha befejezték a tányértördelést, hozzatok egy térképet, tervezgetni fogunk.

A tervezgetés csaknem az éjszakába nyúlott. Már tíz óra is elmúlt, amikor Amália néni a falióra pillantott, és általános takarodót rendelt el.

– Két perc múlva egyetlen ikret se lássak a verandán – hirdette ki emelt hangon. – Irány a fürdőszoba és az ágy. Mozgolódjatok, úrficskáim!

A fiúk hamar végeztek a mosdással, ágyba bújtak. Csaba leoltotta a két ágy között álló lámpát. Egy percig mozdulatlanul feküdtek, csendben. De tudták, beszélnek majd még egymással. Ez volt a szokásuk. Ilyenkor foglalták össze a nap eseményeit.

Az ablakon távoli neonfények tévedtek be. A hársfa ágainak árnyéka a szoba falán függött, majdnem mozdulatlanul, mint egy éles rajz. A nyitott ablakon csak néha lobbant be egy-egy apró szellő.

– Apák már régen Pesten vannak – törte meg végre a csendet Csaba.

– Anya három hétig egyfolytában aggódni fog reggel a reggelink, délben az ebédünk, este a vacsoránk miatt.

– Ő már csak ilyen.

– Azt viszont nem is sejti, milyen Amália néni.

– Ami azt illeti, engem is meglepett.

– Ahogy beállított azzal a Tivadarral!

– Mit gondolsz, elbír hármunkat az a cséplőgép?

– Majd meglátjuk... De a néni rendes, azt el kell ismerni.

– Várd ki a végét.

Egy pillanatra elhallgattak. Aztán Huba hirtelen felült, sűgva kérdezte:

– Hallottad?

– Mit?

– Valaki jár a kertben.

Filmben látott kém-mozdulatokkal léptek ki az ágyból. Két pizsamás árny jelent meg a szemközi falon, a hársfa árnyéka mellett. Csaba balról, Huba jobbról lopózott az ablak mellé. Óvatosan kilestek, lélegzet-visszafojtva vártak.

– Ott van!... – mutatott ki a kertbe Csaba. Mindketten megfeszített figyelemmel néztek a fák árnyékába.

– Már mióta mondom, hogy vegyünk egy kutyát – sziszegte Huba bosszúsán –, de apa mindig tiltakozik.

– Pszt! – A titokzatos árny kibukkant a fák alól. A vasútállomás neonfényei halványan megvilágították az illetőt.

– A néni!

– Amália!

Csaba áthajolt a párkányon.

– Mit tetszik csinálni ilyenkor a kertben?

Amália néni egy kicsit furcsa hangon válaszolt:

– Semmit, fiam, semmit, feküdj csak vissza. Kijöttem egy percre levegőzni.

– Mintha sírt volna – súgta Huba. – Úgy szipog.

– Máris lefekszünk – válaszolta Csaba. Egy pillanatra kényelmetlen csend állt be. Amália néni odaért az ablak alá. Nem nézett a fiúkra, úgy mondta:

– Három napja vagyok Magyarországon. És most először érzem a hársfák illatát. Olyan kellemes...

Hajnaltájt Huba felébredt. Egy pillanatig kábultan nézte a szomszéd ágyban alvó Csabát, aztán feje visszazuhant a párnára. Félhangosan mondta:

– Azért egészen rendes ez a vasorrú... – és aludt tovább.